

- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy przesłanka ustalenia stanu faktycznego na podstawie obiektywnych okoliczności faktycznych jest spełniona w przypadku, gdy w postępowaniu, w którym organ podatkowy uznaje, że stosunki gospodarcze między podatnikiem zamierzającym skorzystać z prawa do [odliczenia VAT] i jego podwykonawcą są nieracjonalne i nieuzasadnione, opierając się wyłącznie na oświadczeniach części pracowników podwykonawcy, bez określenia, na podstawie obiektywnych okoliczności faktycznych, cech działalności gospodarczej stanowiącej przedmiot umowy, jej szczególnych okoliczności i danego kontekstu gospodarczego, bez wysłuchania osób zajmujących kierownicze stanowiska u podatnika i w przedsiębiorstwach będących podwykonawcami, które są częścią łańcucha, którym to osobom przysługują uprawnienia decyzyjne, a jeżeli tak, to czy ma znaczenie, czy podatnik lub uczestnicy łańcucha są w stanie wykonać świadczenie oraz czy konieczna jest interwencja biegłego w tym względzie?
- 4) Czy krajowa wykładnia i krajowa praktyka – zgodnie z którymi w przypadku, gdy spełnione są materialne i formalne przesłanki [odliczenia VAT] oraz przyjęto środki, których [w sposób rozsądny] można wymagać, organ podatkowy, opierając się na okolicznościach, które zgodnie z wyrokami Trybunału Sprawiedliwości nie uzasadniają [odmowy odliczenia VAT] i nie są obiektywne, uznaje, iż oszustwo podatkowe jest udowodnione, i odmawia prawa [do odliczenia VAT] wyłącznie dlatego, że okoliczności te występują jako całość u wystarczająco dużej liczby uczestników stwierdzonego łańcucha, którzy są objęci dochodzeniem – są zgodne z przepisami dyrektywy 2006/112 i z zasadą skuteczności?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 11 czerwca 2019 r. w sprawie T-538/18, Sigrid Dickmanns/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 23 sierpnia 2019 r. przez Sigrid Dickmanns

(Sprawa C-631/19 P)

(2020/C 95/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Sigrid Dickmanns (przedstawiciel: H. Tettenborn, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (szósta izba) w drodze postanowienia z dnia 5 lutego 2020 r. odrzucił odwołanie i obciążył stronę przegrywającą sprawę jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 4 września 2019 r. – BAKATI PLUS Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-656/19)

(2020/C 95/09)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BAKATI PLUS Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

Strona przeciwna: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy praktyka państwa członkowskiego, która utożsamia pojęcie „bagażu osobistego” wprowadzone jako element pojęcia dostaw towarów na rzecz zagranicznych podróży, zwolnionych z podatku od wartości dodanej, z pojęciem rzeczy osobistych użytym w Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki sporządzonej w Nowym Jorku w dniu 4 czerwca 1954 r., wraz z protokołem dodatkowym, oraz z pojęciem „bagażu” zdefiniowanym w art. 1 pkt 5 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego, jest zgodna z art. 147 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą VAT”)?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na powyższe pytanie, w jaki sposób należy zdefiniować pojęcie „bagażu osobistego” zawarte w art. 147 dyrektywy VAT, biorąc pod uwagę, że wspomniana dyrektywa nie definiuje go? Czy praktyka krajowa, zgodnie z którą organy podatkowe państwa członkowskiego uwzględniają wyłącznie „powszechnie przyjęte znaczenie wyrażen”, jest zgodna z przepisami prawa wspólnotowego?
- 3) Czy art. 146 i 147 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że jeżeli podatnik nie jest uprawniony do zwolnienia dostaw towarów na rzecz zagranicznych podróży na podstawie art. 147 tej dyrektywy, należy ocenić, w stosownych przypadkach, czy zastosowanie ma zwolnienie z dostaw towarów przeznaczonych na wywóz zgodnie z art. 146 tejże dyrektywy, nawet jeśli nie dopełniono formalności celnych ustanowionych w unijnym kodeksie celnym i w przepisach delegowanych?
- 4) W przypadku udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi takiej, że w sytuacji, gdy zwolnienie na rzecz zagranicznych podróży nie ma zastosowania, transakcja może być objęta zwolnieniem z VAT tytułem wywozu, to czy transakcję prawną można zakwalifikować jako zwolnioną z VAT dostawę towarów przeznaczonych na wywóz wbrew woli wyrażonej przez klienta w chwili składania zamówienia?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania prejudycjalne trzecie i czwarte, w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie, w której wystawca faktury wiedział w chwili dostawy towarów, że towary te zostały nabyte w celu ich odsprzedaży, lecz zagraniczny nabywca zamierzał jednak wyprowadzić je z terytorium w ramach systemu dotyczącego podróży zagranicznych, w związku z czym wystawca faktury działał w złej wierze, wystawiając formularz wniosku o zwrot podatku przewidziany w tym celu w ramach wspomnianego systemu i dokonując zwrotu należnego podatku od wartości dodanej tytułem zwolnienia na rzecz podróży zagranicznych, czy praktyka państwa członkowskiego polegająca na tym, że organ podatkowy odmawia zwrotu podatku nieprawidłowo zadeklarowanego i zapłaconego tytułem dostawy towarów na rzecz zagranicznych podróży, nie uznając takich transakcji za dostawy towarów przeznaczonych na wywóz i nie dokonując odpowiedniej korekty, mimo iż bezsporne jest, że towary opuściły Węgry jako bagaż podróży, jest zgodna z art. 146 i 147 dyrektywy VAT oraz z zasadami neutralności podatkowej i proporcjonalności przewidzianymi w prawie Unii?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 27 września 2019 r. – Boehringer Ingelheim RCV GmbH & Co. KG Magyarországi Fióktelepe / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-717/19)

(2020/C 95/10)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Boehringer Ingelheim RCV GmbH & Co. KG Magyarországi Fióktelepe

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága